

meret holdt sit 3die Aarsmøde i Norrköping. Af 48 Stemmeretsforeninger var 23 repræsenteret. Hvad der paa dette Møde vakte mest Interesse var Spørgsmaalet om en *Massepetition*. Efter livlig Diskussion enedes man om straks at gaa i Gang med Indsamling af Stemmer hertil. Derimod bestemtes intet med Hensyn til, naar Petitionen burde indbringes.

Med „Dagnys“ Februarhæfte er der nu udsendt en Liste, hvorpaa Kvinderne opfordres til at tegne sig. Massepetitionens Betimelighed begrundes gennem Statsministerens Afslag og en Udtalelse, der er falden i Rigsdagen (1905), og som gaar ud paa, at „Kravet paa politisk Stemmeret for Kvinder endnu ikke havde vundet nogen almindelig eller levende Tilslutning fra Kvindernes egen Side.“ Endvidere udtales: „Vi undertegnede svenske Kvinder mener, at da Kvinden har samme Forpligtelse til at lyde Loven som Manden, saa kræver Retfærdighed, at hun faar samme Ret som han til at deltage i Valget af Lovgivere.“ Gennem Massepetitionen vil „vi udtrykke vort Ønske om, at den svenske Kvinde tilkendes politisk Stemmeret paa samme Vilkaar, som Manden.“

Ved A. Br.

Juridisk Brevkasse.

Til denne Rubrik kan Medlemmer af „Dansk Kvindesamfund“ og Abonnenter paa „Kvinden og Samfundet“ indsende Spørgsmaal, som til Underretning for Redaktionen maa være forsynet med Spørgerens Navn og Adresse.

Spørgsmaalene besvares af
Overretssagfører A. Munch Petersen.

Kan det være muligt, at en Husbond har Lov til at jage sin Tjenestepige op af Sengen for at staa i Vaskebaljen, Dagen efter at hun har født, samt forlange at Barnet skal ud af Huset øjeblikkelig. Og hvis han ikke har Ret dertil, har saa ikke Jordemoderen Forpligtelse til at melde det?

M. W.

Svar. Nej, dette har Husbonden ikke Ret til. Der vil her blandt andet kunne være Tale om at anvende Straffelovens § 197 — i hvert Fald analogisk. Denne bestemmer nemlig, at den, som udsætter et spædt Barn eller forlader en under hans Varetægt staaende Person i hjælpeles Tilstand, straffes med Forbedringshusarbejde, eller under formildende Omstændigheder, navnlig hvis Gærningen ikke har medført Fare for den paagældendes Liv og Helbred, med Fængsel, ikke under 2 Maaneders simpelt Fængsel.

Derimod har Jordemoderen ikke nogen Pligt til at foretage nogen Anmeldelse, hvis hun kommer til Kundskab derom.

Et Minde.

Ved at høre tale om de Kaffevoagne, hvis Indførelse her i Byen nogle Kvinder har begyndt at virke for, dukker et Minde op hos mig — et Minde om noget højt ejendommeligt, noget eksempløst dejligt.

Jeg boede mod Slutningen af et Ophold i London i Udkanten af Byen hos en dansk Familie, som jeg havde færdedes meget sammen med. Der hørte jeg, at det skulde være saa smukt at se de Blomstermasser, som om Morgenens tidlig bragtes ind til Covent-Garden for i Dagens Løb at spredes over Kæmpebyen. Et Par af os blev enige om at tage ind og se det; men saa maa man op omtrent midt om Natten. Kl. 3—4 gaar der et Tog, der er særlig beregnet paa Arbejdere; Taksten er kun halv saa høj som den sædvanlige. (Denne praktiske Ordning skyldes Parlamentets Mellemkomst).

Aftenen før Turen skulde gaa for sig, var vi naturligvis særlig oplagte til at sidde sammen og passiare; inden vi vidste et Ord af det, slog Klokken eet, og vi fór helt forskrækkede op.

„Hvad, vil I nu i Seng allerede?“ sagde Husets Herre, „det er jo midt paa Eftermiddagen!“

Han kunde sagtens. Han skulde ikke med Toget om to Timer; det var kun Fruen, hendes voksne Niece og mig.

Det blev altsaa til et Blund paa en Times Tid; saa op igen og af Sted! Vi var lidt spændte paa, om vi som de eneste kvindelige Passagerer vilde vække nogen Opmærksomhed, der kunde være generende; men det blev ikke Tilfældet. Hele Togets Besætning var søvnig; Manden, der solgte os Billetter, var søvnig; han tog vore Kobbermønter næsten uden at se paa dem. I Toget var der stille; Arbejderne strakte sig rundt om paa Bænkene og blundede. De var jo, ligesom vi, revne op af Søvn, havde maaske ogsaa knap været i Seng. En Smule Bevægelse blev der kun, naar Toget holdt ved en Mellemstation for at optage flere Passagerer, en utallig Arbejderhær, søvnig, trist og graa i de grimme, sodede Omgivelser, med den tidlige Morgens kølige Skær over sig.

Men inde i Covent-Garden — der var der Liv og Travlhed — dog paa en egen tyst Maade. Det gjaldt om hurtigst muligt at faa ordnet de kæmpemæssige Blomstermasser paa en overskuelig Maade; de mindre Forhandlere var allerede paa Pletten.

Og det blev ved at vælde frem med Blomster! Hele Jernbanevoagne fulde! Skinnende hvide; sart lyserøde; brændende blodigrode; flammende gule! Især var der en Overflod af Nelliker i alle Afskyninger. „Nice carnations, Miss“, sagde en